

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 22 березня 2012 року № 12 (435)

СЛАВА КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

17 березня делегація ЛОО КУН здійснила поїздку на заходи відзначення 73-ї річниці Карпатської України, які тривали 15–18 березня. Крім конгресівців, у складі делегації були представники Братства ОУН-УПА та громадськості Дрогобича.

Поїздка дрогобичан на Закарпаття мала подвійне значення: взяти участь у закладанні й освяченні каменя на місці будівництва пам'ятника Михайлові Колодзінському, Зенону Коссаку та п'ятнадцятьом січовикам, яких розстріляли та скинули в соляні шахти угорські окупанти в 1939 році (селище Солотвино Тячівського району), а також передати землю із садиби Коссаків та подарувати скриньку з цією землею для тамтешнього музею.

В урочистостях взяли участь представники національно-демократичних сил з Хмельницького, Дніпропетровська, Вінниці, Чернівців, Івано-Франківська, Тернополя, Львівщини, Києва. Дрогобицька Станиця Братства ОУН-УПА (станичний – Степан Яворський) виставила Почесну варту біля пам'ятного знака.

Під час мітингу з нагоди відзначення 73-ої річниці Карпатської України від дрогобицької делегації виступили Тарас Гентош та Степан Яворський.

Прозвучали патріотичні вітання від представників різних областей України.

Преосвященніший єпископ Ужгородський і Закарпатський Кирило (УПЦ КП) разом із духовенством освятив камінь на місці будівництва пам'ятника Михайлу Колодзінському, Зенону Коссаку та п'ятнадцятьом січовикам і виголосив змістовну промову.

Бандурист п.Силенко з Києва виконав патріотичні пісні. А завершилося дійство виконанням Державного Гімну України.

Варто додати, що делегація Львівщини побувала на Мукачево-Верецькому перевалі, у Міжгір'ї – меморіальному парку "Красне поле", місці розстрілу Федора Тацинця – командира партизанського загону 1939 року (с.Сьойми Міжгірського району), поклала вінки до пам'ятника Василеві Гренджі-Донському, до пам'ятного Хреста на місці розстрілу командира Волівської Січі Степана Фігури та інших українських патріотів – борців за Карпатську Україну.

Йосиф ЙОСИФІВ

ПОЗИЦІЯ

Степан Брацюнь: Петра Мельника треба позбавити депутатського мандата за порушення етики

На виборах у містечку Обухові на Київщині влада продемонструвала, якими методами вона діятиме на майбутніх парламентських виборах, вважає Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

"Тиск на членів виборчих комісій, використання адмінресурсу, підкуп виборців – на цих регіональних виборах ми побачили весь класичний набір фальсифікацій, який використовувала влада в 2004 році. Тобто опозиція вже сьогодні повинна готуватися адекватно протидіяти свавіллю влади на виборах", – наголосив Голова Конгресу.

Проте вибори в Обухові відзначились ще й прикрим інцидентом, який сколихнув українське суспільство.

"Брутальний напад регіонала Петра Мельника на народного депутата Ірину Геращенко на одній із виборчих дільниць Обухова показав цинізм і безпринципність, із якими влада бореться із політичними опонентами. Втім, цей випадок є ще ганебнішим, зважаючи на те, що фізична сила була застосована до жінки – народного депутата. Це обурливий факт, який заплямував перед світовою спільнотою не тільки провладну партію, а й сам український парламентаризм", – підкреслив Степан Брацюнь.

Лідер Конгресу закликає Верховну Раду України дати оцінку брутальним діям народного депутата від Партії регіонів Петра Мельника та позбавити його депутатського мандата за порушення депутатської етики.

"У той же час опозиція має винести із цих виборів серйозний урок та об'єднати свої зусилля перед загрозами масштабних фальсифікацій, які плануються нинішньою владою на цьогорічних парламентських виборах", – наголосив політик.

Прес-служба КУН

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

У КИЄВІ ВШАНУВАЛИ ІВАНА МАЗЕПУ

У Музеї гетьманства на Подолі за ініціативи Української Патріотичної Асоціації, до якої входять столичні осередки Конгресу Українських Націоналістів, УНП, УНА-УНСО, Української партії, Спілки офіцерів України, ВТ "Просвіта", Українського козацтва, Української народної молоді відбулась урочиста академія "Іван Мазепа – лицар України".

Перед присутніми виступили директор Музею гетьманства Галина Ярова, заступник голови ВТ "Просвіта" Микола Нестерчук, доктор історичних наук Сергій Литвин, Віктор Горбач від УПН та Михайло Сопівник від Українського козацтва.

Від Конгресу слово мали заступник голови КУН, капітан першого рангу Євген Лупаков та голова Київської міської організації Юрій Шепетюк.

Євген Лупаков провів аналогію між добою Івана Мазепи та сучасністю. "Зрадники носи та кочубеї, на жаль, і зараз опосіли різні щаблі державної влади в Україні, слугуючи інтересам сусідньої Росії. Сьогодні наше завдання – витіснити їх з влади", – наголосив Євген Лупаков.

"Я гордий з того, що є мазепинцем! – заявив під час виступу Юрій Шепетюк, одягнувши головний убір "мазепинку" і зірвавши тим самим аплодисменти.

На завершення Академії кобзар Віталій Мороз виконав пісню на слова Мазепи "Ой горе тій чайці" та повстанську "Червону калину".

* * *

20 березня Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів разом із Українською Народною Партією, УНА-УНСО та Українською партією провели акцію, приурочену 373-й річниці від дня народження гетьмана України Івана Мазепи.

Захід складався із двох частин. У першій частині біля головного входу в Києво-Печерську Лавру відбулись ініціативні збори киян з приводу подання до Київради звернення щодо повернення вулиці Лаврській ім'я Івана Мазепи.

У другій частині організатори власноруч "повернули" вулиці ім'я славетного гетьмана, наліпивши на одну із табличок на Лаврському мурі відповідний напис.

Перед учасниками заходу та журналістами виступив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько, голова Всеукраїнського Братства св. Андрія Первозванного Олександр Гудима, представник УНП Віктор Горбач та народний депутат України Олександр Чорноволенко.

Володимир Манько у своїй промові наголосив на тому, що гетьман Іван Мазепа увійшов в історію нашого народу не лише як визначний полководець і державний діяч, а й щедрий меценат, покровитель митців, захисник православної віри.

"За ініціативи та коштом Івана Мазепи було побудовано чимало церков, зокрема й на території Києво-Печерської Лаври. Тому вулиця, на якій розміщена Лавра, має неодмінно носити ім'я цього великого гетьмана. Проте на догоду московським попам назву частини вулиці було змінено на Лаврську. Сьогодні ми категорично вимагаємо повернути їй ім'я Івана Мазепи", – зазначив Володимир Манько.

Прес-служба КУН

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВТРАТА

З ПРИВОДУ СМЕРТІ АТЕНИ ПАШКО

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує із приводу смерті вірної дочки України, громадського діяча, поетеси, учасниці правозахисного руху Атени Пашко. Вона відійшла у вічність 20 березня, за п'ять днів до тринадцятої річниці загибелі її чоловіка В'ячеслава Чорновола.

Атена Пашко належить до когорти тих видатних Українок, які добровільно брали на себе ношу відповідальності за долю України і з честю, без нарікань, несли її впродовж усього життя. Вона народилася 30 жовтня 1931 року в селі Бистриця Дрогобицького району Львівщини. Повстанські вірші написала в сьомому класі, деякі з них стали піснями. Підлітком долучилася до підпільної праці: носила секретні матеріали з рідного села до сусіднього Бикова.

Переїхавши в 60-х роках до Львова, Атена Пашко дуже скоро стала "своєю" в середовищі шістдесятників з числа української інтелігенції. Брала участь у виданні підпільного журналу "Український вісник". Володіла непересічним поетичним талантом. Її твори спочатку друкувалися за кордоном, згодом – і в Україні. Найвідоміші збірки поезій Атени Пашко – "На перехрестях", "На вітрі свічки", "Лезо моєї стежки".

Мужня й талановита людина, вірна дружина й соратниця В'ячеслава Чорновола, Атена Пашко все своє життя віддала служінню Україні. Громадська діяльність – особлива сторінка її подвижницького чину. 1991 року вона стає Головою щойно відродженого Союзу Українок у Львові, який очолює понад 15 років. Атена Пашко – президент Міжнародного благодійного фонду В'ячеслава Чорновола, який вивчає, популяризує й увічнює пам'ять Чорновола, зокрема, виданням десятитомника його творів.

Відійшла у засвіти українська патріотка, шляхетна людина, добропорядна християнка, щомиті готова прийти на допомогу ближньому. Втрата – непоправна. Схиляючись у жалобі, висловлюємо щирі співчуття родині, близьким і друзям покійної.

Світла пам'ять про Атену Пашко завжди залишатиметься у наших серцях.

Вічна їй пам'ять...

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова КУН

ТРИБУНА

ДІМ, ЯКИЙ ХОЧУТЬ ЗРУЙНУВАТИ УКРАЇНОФОБИ

Ініціатором цього документа, який ухвалила Старосамбірська районна рада на Львівщині, став директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк.

"Як стало відомо, згідно з проектом нових навчальних планів для 5-9 класів, розробленим в Міносвіти, зменшується кількість уроків української мови та літератури в школах, а предмет "Історія України" взагалі зникає. Натомість з'явиться новий, інтегрований курс історії, в якому буде поєднано всесвітню історію та історію України.

Відповідний наказ уже майже був підписаний міністром освіти Дмитром Табачником і офіційно зареєстрований під № 93 від 01.02.2012 року.

Ми, депутати Старосамбірської районної ради, обурені такою черговою антиукраїнською та, переконані, антидержавною позицією Табачника. Подібні наміри міністра освіти Дмитра Табачника, за влучним висловом лідера "Нашої України" Валентина Наливайченка, свідчать про намагання перетворити Міносвіти на філію передвиборного штабу Путіна, Говорухіна та є інструментом путінської пропаганди, щоб показати Путіна як творця "русского міра" та черговий раз спробувати спотворити українську історію. Українські урядовці не мають плазувати перед чужинськими пропагандистськими штабами. Це не має нічого спільного з реформами національної освіти в Україні.

Ми вважаємо, що настав час загальноукраїнської "антитабачної кампанії". Закликаємо усіх депутатів районної ради, громадськість району, всю патріотичну громадськість долучитися до неї, щоб, як сказав Валентин Наливайченко: "українофоб та кремлівський агент Табачник не керував українською освітою", – говориться в Заяві.

– Ви, пане Оресте, очолюєте Благодійний фонд. Що спонукало вас до цього виступу?

– Власне обов'язок діяти во благо. Адже благодійність – це не тільки матеріальна допомога потребуючим. Це певні дії, спрямовані на благо народу, нації. Переконаний, заради нашого майбутнього ми повинні зупинити цей духовний геноцид.

Отже, про мову. Вкотре – за цілу нашу історію. Парадокс полягає в тому, що тепер уже в незалежній державі. Цікаво, чи спадало колись на думку високопосадовцям Австралії або Японії запроваджити в себе другою державною мовою, скажімо, китайську? Не кажу вже про країни Європи чи США, де й справді проживає велика кількість китайців. Та й сама країна велика з чисельним працьовитим народом. Звичайно, ні. Можливо, комусь це здасться дивним, але не спадало на думку це й самим китайцям, які проживають у діаспорі. Натомість кожна, навіть найменша країна, плекає мову свого народу, як найніжніший цвіт, як найбільшу коштовність. Лише над Україною з перших днів незалежності й до сьогодні висить дамоклів меч двомовності. Можновладці, на догоду чужинцям, планують довершити те, що не вдалося зробити завойовникам упродовж століть.

Нас з вами не повинно було бути. Нас, українців. Надто вже ласим кусочком виявилася земля, на якій живемо. Однак, Бог створив нас сильними. Настільки сильними, що, здолавши Київську Русь, литовці самі виявилися подоланими духовно. В Литовському князівстві основою судочинства стала "Руська правда", руська (українська) мова дістала статус державної, нею велась офіційна документація, складання грамот і законів, навчання в школах, відправлялася служба в церквах, нею говорили не лише народні маси, а й вища старшина і в королівському палаці. Ті, що приходили пізніше, були щораз хитрішими й підступнішими: вони робили все, щоб нація не розвивалася духовно й інтелектуально. І мова, власне, її заборона, стояла на першому місці в цій програмі знищення: не можна розмовляти в офіційних місцях, вживати в офіційних документах, не вивчати в школах, поширювати думку про її меншовартість. Бо розуміли, що мова, як писав Іван Огієнко, це наша національна ознака, в мові – наша культура, сутність нашої свідомості. Варто нагадати собі, що за царських часів в Україні не було жодної української школи.

Але навіть у цих умовах народ народжував своїх світочів і будителів, і нація вижила. Найбільш цинічними ггі нищителями були останні завойовники, бо разом з хлібом давали отруту: в українських школах українською мовою переконували школярів у тому, що використовувати її на теренах великої імперії можна лише... вдома на кухні. В усьому був лідером "великий могучий русский язык". Ми побачили, якою плідною виявилася така "педагогічна" праця. Скільки манкуртів, покручів, перевертнів наплодилося серед наших людей! А скільки байдужих! І власне вони – найпотужніша міна сповільненої дії під фундаментом нації.

Теперішній міністр освіти Дмитро Табачник виявився добрим учнем "старої школи" і поганим сином країни, яка його виховала. Він вирішив забрати в молодого покоління українців найдорожче – мову і пам'ять. Саме до цього в майбутньому призведе скорочення годин української мови, літератури та історії в середній школі.

З цього приводу ділиться думками Заслужений вчитель України, вчителька української мови і літератури Старосамбірської СШ №1 Неоніла Улько:

– Вже понад сорок років я працюю у школі, і, мушу сказати, не думала, що українська мова, історія України будуть так упосліджені в Українській незалежній державі. Як же ми без мови своєї, без історії жити будемо? Та ж мова, як казав Олесь Гончар, вдосконалює серце і розум народу, розвиває їх. Історія – це пам'ять роду, пам'ять поколінь. Що ж це ми: знову – "прадідів великих правнуки погані"? Подивіться, як плекають свою мову в інших країнах. В Америці її починають вивчати з шести років, в Англії – з п'яти, французи залучають до цього процесу малюків ще в дитячому садку. А в Росії, яку нам так нахвалює міністр? У тамтешніх школах російську вивчають щодня. Наші ж випускники сьогодні мають аж дві години мови і дві години літератури на тиждень. Що вони можуть знати при такому "навантаженні"? А якщо її скоротити ще й в молодших класах?

– Знаєте, що найбільше обурює? – журиться вчителька. – Брехня! Я зараз викладаю в класі філологічного профілю. Тут є по чотири години мови і літератури на тиждень. Наскільки більше можна зробити за цей час! Але нам обіцяли підручники. Міністр особисто запевнив, що всі школи будуть ними забезпечені. Та казав пан – кожух дам, і слово його тепле. Вже й навчальний рік закінчується, а книжок нема. Тепер з цим скороченням годин. Вчителі стривожені, хоч наразі начебто нема офіційного документа, підтверджуючого Табачникові інновації, але є практика, яка не обіцяє нічого доброго.

"Мова – це місто для побудови якого кожна людська істота принесла камінь", – сказав американський філософ і поет XIX століття Ральф Уолдо Емерсон. Дмитро Табачник намірився зруйнувати це місто. Що ж станеться з його мешканцями? Відповідь на це запитання знаходимо в Ліни Костенко: "Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову. Ми повинні бути свідомі того, що мовна проблема для нас актуальна і на початку XXI століття, і якщо ми не схаменемося, то матимемо дуже невтішну перспективу."

Леся РУПНЯК

ЗНЯТИ ГОРЕ-МІНІСТРА!

21 лютого, в Міжнародний день рідної мови, Президія Української народної ради Тернопільщини ухвалила звернення до Президента України Віктора Януковича та Прем'єр-міністра України Миколи Азарова.

У зверненні зокрема говориться:

"Для кожного народу дорога його мова, дарована Богом. Рідна мова -невичерпне джерело, скарбниця народного духу і мудрості. Вона, мова, – як живий організм, якщо його не плекати, він загине. Ми сьогодні з тривогою заявляємо про те, що у нашій незалежній державі зневажається державна мова високими посадовими особами, зокрема, міністром освіти і науки, молоді та спорту Д.Табачником. Планується скорочення навчальних годин української мови задля того, щоб додати години на вивчення другої іноземної мови та інформатики. Це підступний спосіб денаціоналізації, космополітизації, нищення українців. Із цьогорічного зовнішнього незалежного тестування знято твори про Голодомор в Україні – "Марія" Уласа Самчука, "Жовтий князь" Василя Барки, водночас зменшується кількість годин на вивчення української літератури у 7, 8 та 9 класах. З предметом "Історія України" ще гірша ситуація: вже вилучено повністю тему національно-визвольного руху, робляться спроби вилучити з програми "Історію України" як окрему навчальну дисципліну. Такі дії керівника Міносвіти ми прирівнюємо до злочину проти Української держави, Української нації".

Автори звернення зазначають, що в Україні досі немає Державної Програми розвитку та функціонування української мови як державної, не зважаючи на те, що УНР Тернопільщини навіть подала свої пропозиції щодо її складання.

"Міністр освіти Д.Табачник порушує ст. 11 Конституції України, яка стверджує: "Держава сприяє консолідації та розвиткові української нації, її історичної свідомості, традицій і культури...". Ми, члени Української народної ради Тернопільщини, підтримуємо рішення сесій Тернопільської, Івано-Франківської, Львівської обласних рад, опозиції у Верховній Раді України: Д.Табачник не може займати таку високу державну посаду і вимагаємо: Д.Табачника звільнити із посади Міністра освіти і науки, молоді та спорту".

Власна інформація

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49	Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81
			Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43			

 ВІСТІ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

НА ЗБОРАХ МОЛОДІЖНИХ РЕФЕРЕНТІВ КОНГРЕСУ

17–18 березня на базі Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів відбулися збори молодіжної референтури партії. На зборах були присутні представники референтур Хмельницької, Тернопільської та Одеської організацій КУН. Націоналісти обговорювали проблемні питання освіти, ділилися досвідом проведення громадських акцій, планували заходи на найближчих три місяці.

Молодь Конгресу вирішила створити на основі партійних осередків, чиї представники були присутні на засіданні, Школу громадсько-політичної активності. Презентував проект голова молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів у Хмельницькій області Олексій Іваненко, який зокрема, сказав: "Ми розуміємо, що створивши Школу громадсько-політичної активності, зможемо зацікавити молодих українців мати активну життєву позицію. Тобто молода людина вже не буде поза політикою, навпаки, вона отримає базові знання, які їй знадобляться в майбутньому, адже саме відтворення національної демократії в країні ляже на плечі молодих, але вже досвідчених українців".

Наразі на завершальному етапі перебуває план роботи нового проекту. Найближчим часом відбудеться його презентація в м. Хмельницькому.

На збори молодіжної референтури Конгресу було запрошено Володимира Борейчука – члена Президії Головного Проводу партії, який розповів учасникам про історію створення Конгресу Українських Націоналістів та його роль у Помаранчевій революції.

"Мені дуже приємно, що українська молодь поділяє ідеї націоналізму. На цих хлопців ми можемо розраховувати в майбутньому, в свою чергу, ми, старше покоління, будемо передавати їм наш досвід заради спільної, національної справи", – прокоментував збір Володимир Борейчук.

Присутні на зборах представники молодіжних референтур інших обласних організацій домовилися про тісну співпрацю між регіонами та спільну допомогу в вирішеннях різних питань.

"У ці тяжкі часи, коли національні сили роз'єднані, ми повинні консолідуватися, це наш обов'язок перед наступним поколінням", – наголосив голова молодіжної референтури Тернопільського Конгресу Андрій Берегуля.

Захід відбувся за підтримки хірурга, Заслуженого лікаря України, члена Конгресу Українських Націоналістів з 1994 року Миколи Андрійовича Янчука.

Прес-служба Хмельницької обласної організації КУН

 ЇХНІ ПРИТАМАННОСТІ

ПРО ВОЙОВНИЧЕ ХАМСТВО, ДУРНУВАТИЙ АПЛОМБ І НЕЗАЙМАНІСТЬ ІНТЕЛЕКТУ

Державну політику в країні повинні здійснювати люди, адекватні викликам своєї доби, і, вже без огляду на час, це мають бути освічені, культурні, високоморальні, авторитетні громадяни держави, інтереси якої для них – понад усе. Стосовно політичного "бомонду" України ці прописні істини тепер сприймаються або як недолугий жарт, або нереальна сентенція, мовляв, таке – не про нас. А й справді...

Минулої неділі в Обухові відбувалися вибори міського голови. Те, що ним має стати "регіонал", у правлячій партії, схоже, вважалося справою вирішеною, а щоб ніхто не збив з пантелику виборчі комісії, в Обухів відрядили "найкращих" – для забезпечення успіху. Для чого, як відомо, будь-які засоби гарні. До них і вдався неперебірливий у тих самих засобах і методах впливу на опонентів нардеп-"регіонал", він же ректор Податкової академії Петро Мельник. Мабуть, на заваді здійсненню його партійної "місії" стояла народний депутат від НУ-НС Ірина Геращенко. Аби змести перешкоди на шляху до мети, войовничий пан Мельник вдався до найнадійнішого, на його думку, засобу – силового, тобто, хамського. Він підхопив тендітну жінку ручищами й намагався винести її з приміщення дільниці. Очевидно, про етику поведінки нардепу-ректору не розповідали ні сім'я, ні школа, а теперішнім керівникам вишів, тим паче – членам ПР, такі знання взагалі ні до чого, тож і апелювати до сумління Петра Мельника – людей смішити.

Добре, що в той час на дільниці були іноземці – представники посольства США – заступник радника з політичних питань Бредні Паркер і другий секретар з політичних питань Стівен Пейдж. (У їхній країні застосування до жінки фізичної сили спричинило б кримінальну відповідальність). Вони й визволили Ірину Геращенко з "регіональних" рук. А коли ганебний вчинок П.Мельника став надбанням інтернет-спільноти, нардеп, даруйте, заскиглив, мовляв, вона мене хамом обізвала і не вибачилася. Епітет, як на мене, дуже делікатний, бо в "нашому" випадку – це щонайменше войовниче хамство чоловіка, який, нашкодивши, навіть не спромігся мобілізувати залишки чоловічої гідності, щоб пристойно вибачитися перед жінкою. Огидно...

Тим часом ще один "регіонал", Юрій Болдирєв, також здійснював партійну "місію" – просвітницьку. В інтерв'ю Інтернет-виданню "Цензор.НЕТ" Болдирєв озвучував специфічні погляди своїх однопартійців ("Так, як Болдирєв, – зазначає журналіст, – у Партії Регіонів думає багато хто, та діляться такими думками в курилках, а не в розмовах з журналістами"). І справді, хвалитися нічим, бо якщо його "одкровення" поділяють у ПР, то це не лише удар по репутації партії, а й цілком серйозні підстави для зняття її з реєстрації. В кожному разі сподівання на те, що й серед "регіоналів" є немало притомних людей, дедалі більше розвіюються. Посудіть самі.

З притаманним невігласам апломбом Ю.Болдирєв, за іронією долі – член українського парламенту, виголошував звичні для нього рефлексії на кшталт "Ґаліция – нарост на тєлє Украіни". Лише цитати: "Ґалічанє должни понімать, что оні в етой странє пріживальцікі, і, как всякіє пріживальцікі, должни знать свойо мєсто. Нє навязивать свої ценності остальним, а понімать, что тє, кто іх корміт, кто іх содержит, імеют право на свої ценності..." "Будущеє імеют только языкі с большим колічеством носітєлей... Я думаю, что украінскій язик нє імєєт пєрспєктів. Как і словацкій, чешскій, даже польскій.Потому что с каждим дєсятілетієм насєлєніє планети будєт становиться все болєє гомогенним. Сохранятся только большиє культури і іх языкі..." "Ґалічан украінцамі сделал Сталін, а не Бандера с Шухевічем..."

Чимало моїх знайомих сумніваються в адекватності цього "регіонала", як, приміром, і ще однієї "говорящої голови" – Колісниченка: надто вже дикі сентенції вони оприлюднюють. Припустимо, в партії є люди з психічними вадами, то чого їх не позбутися? Адже саме через присутність у багаточисельній ПР таких специфічних, поодиноких членів її дедалі частіше називають партією варварів. А вона ж все-таки на сьогоднішній день – правляча. Одне слово, за державу боляче. Адже агресивне невігластво, як правило, йде в одній упряжці з пихатою вседозволеністю.

Якось мені довелося почути історію. Думала – анекдот. Аж ні. З'ясувалося: правда. Доктор мистецтвознавства, директор Національного центру театрального мистецтва ім.Леся Курбаса Неллі Корнієнко в тижневику "Дзеркало тижня" пише: "Представник великого бізнесу приходить до нас на Володимирську, 23в і запитує: "Ето Центр Леся Курбаса? Позовітє мнє етого Курбаса, я хочу с нім поговоріть". Це той рівень культури, що сусідить із "Муркою" заступника генерального прокурора, любов'ю деяких "культурників" до шансону і попси, фінансовою підтримкою російського телевізійного "мила" – за наші ж українські гроші... Щодня бачу, як знищують гуманітарний фундамент країни – головні людські цінності, поза якими немає ні народу, ні людини, ні майбутнього. Мені не байдуже, в якій країні я живу".

Нам чужі їхні дикі притаманності. Бо нам – не байдуже, в якій країні ми живемо. Адже вона – наша країна. Тож нагадаємо слова класика: "Де общеє добро в упадку, забудь отця, забудь і матку, спіши Отчизну визволять!"

Марія БАЗЕЛЮК

 СУМУЄМО

ВІН СТОПТАВ НЕ ОДНУ ПАРУ ЧОБІТ

"Він є напрочуд веселим, добродушним, дотепним чоловіком, жартами так і сипле, хоча скуштувавківш лиха у житті. Народився на Чесного Хреста і волею долі повинен був чесно нести свій нелегкий життєвий хрест."
Часопис Городоччини "Народна думка"

На 82-у році життя не стало Степана Вискіля, патріота, націоналіста, журналіста, публіциста, довголітнього політв'язня, депутата Львівської міської ради 1994–1998 рр., вмілого і дотепного оповідника, просто щирої та веселої людини.

Його спогади, його дошкульне до ворогів нації та тепле і лагідне, а часом і жартівливе до друзів слово завжди було в потребі. Його хотілося слухати, читати. Щоправда, його фотознімків доводилося чекати роками, але вони були і в багатьох залишилися на згадку. Він писав, фотографував, розповідав, любив виступати перед громадою, перед молодими. Але ніколи не напучував, а молодів з аудиторією. Був принциповим і непримиренним, безкомпромісним. Був сім'янином, батьком. З ним поряд було добре і затишно, хоч не завжди зручно через його дотепи... Він стоптав не одну пару чобіт, як любив говорити. Та й не завжди чобіт, бо які там у "зоні" чоботи. Мав хист перевтілюватися. Мабуть, багатьом запам'ятається його виступ на мітингу та інтерв'ю у смугастій робі в'язня. Він гордо репрезентував журнал "Зона". Рідко яка акція могла обійтися без нього. І хоч у свідомості тих, хто його знав, дедалі більше карбуватиметься "він був", все одно мимоволі ми шукатимемо його поміж людей, нас живих. Тут його місце. Тепер – у нашій пам'яті.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує за своїм активним членом, плодовитим дописувачем наших часописів, автором книжок-спогадів, статей, нарисів, львів'янином невисокого зросту, але громадянином з великої літери. Висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким і побратимам його з Братства ОУН-УПА, спільноти політичних в'язнів.

Вічна пам'ять Вам, друже Степане!

І.Губка, Я.Лемик, М.Пшевлоцький, Д.Гусяк, І.Берест, Т.Гентош, В.Шпіцер, О.Гринюк, М.Вовк, Т.Федів, С.Левандович, М.Максимів, І.Данилиха, Р.Яремкевич, А.Микуш, В.Васюта, М.Магас, М.Вітер, В.Спаньчак, М.Шпак, О.Матешук-Грицина, О.Гуменюк, Я.Сватко, М.Задорожний, Ю.Антоняк, А.Шпіцер, М.Козак, І.Василишин, І.Гавалюк, Н.Улинець, Г.Чопик, П.Гуковський, І.Рудницький, Ю.Баран, С.Гвоздевич, В.Задорожний, М.Нагірний, Р.Лемик, В.Гоняк, Я.Кушнір, О.Пілат, В.Білоус, М.Сторожук, Ю.Хвещук.

Конгрес Українських Націоналістів щиро сумує у зв'язку з тяжкою втратою: відійшов у засвіти великий патріот України, людина Ідеї та Чину, переконаний націоналіст, який віддано служив українській нації впродовж всього життя, Степан Вискіль. Він був яскравою особистістю і справжнім другом.

Збережемо про друга Степана світлу пам'ять. Нехай рідна земля буде йому легкою.

Сумуємо…

Висловлюємо сердечні співчуття родині покійного, його побратимам, друзям.

Головний Провід КУН, редакція тижневика "Нація і держава"

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ЯК ЗАГИНУВ ПІДПІЛЬНИК "ЗОТ"

Ніл Хасевич

У мирний час графіка Ніла Хасевича не переставала б зворушувати тисячі шанувальників, збирала б поважні аудиторії глядачів на мистецьких виставках в Україні та за кордоном. Але коли у смертельному двобої зійшлися нацизм і більшовизм, у цього небайдужого поліщука зажевріла надія на відновлення української державності. Він вступив до лав УПА і пов'язав із підпіллям усю подальшу творчість. "У своєму житті я втратив уже все, але як довго залишиться бодай одна краплина моєї крові, я буду битися з ворогами свого народу", – писав він в одному з листів.

Четвертого березня 1952 року підпільник "Зот" загинув від рук чекістів.

Нещодавно у видавництві "Літопис УПА" вийшло грунтовне дослідження Олександра Іщука, Ігоря Марчука та Дарії Даревич "Життя і творчість Ніла Хасевича". Один з авторів, завідувач відділу "Інститут дослідів Волині" Рівненського обласного краєзнавчого музею Ігор Марчук, погодився розкрити невідомі раніше обставини загибелі художника, а також розповісти про виявлені недавно його роботи та задуми.

– Пане Ігорю, карикатури Ніла Хасевича на радянське життя, паперові знаки – бофони, ескізи нагород членам ОУН та воякам УПА розповсюджувалися серед делегатів Генеральної Асамблеї ООН 1951 року, посольств іноземних держав в СРСР. Поза сумнівом, вони викликали лють Москви. Здогадуюся, радянським каральним органам було дано вказівку знищити художника…

– Це не зовсім так. На той час у Західній Україні, зокрема на Житомирщині, Хмельниччині, залишилося дуже мало підпільників – трохи більше сотні. Вони вже розуміли, що західні держави не почнуть війни з СРСР, що боротьба ОУН-УПА проти більшовицької Москви приречена. Натомість органи держбезпеки мали великий досвід боротьби з підпіллям, у кожному селі – по кілька інформаторів, а в деяких районах – навіть псевдопідпільні групи провокаторів, які налагодили зв'язок зі справжнім підпіллям.

У виявлених та знешкоджених криївках до рук чекістів потрапляли різні документи й ілюстровані пропагандистські матеріали, які свідчили, що Ніл Хасевич активно працює. Радянські органи держбезпеки знали про існування Ніла Хасевича. Справу-формуляр на нього завели ще 1944 року. Було заарештовано кількох людей, які контактували з художником у підпіллі. Однак МДБ не мало чіткої вказівки його ліквідувати, а нагромаджувало інформацію для арешту або знищення. Його розшукували спорадично – мабуть тому, що Ніл Хасевич збройною боротьбою не займався, був лише керівником графічної ланки. А основні сили чекісти тоді кинули на ліквідацію провідників – Романа Шухевича, Василя Кука та крайових керівників ОУН.

– Наскільки мені відомо, в той час чекісти активно розшукували керівника крайового проводу ОУН на Волині Василя Галасу (псевдо Орлан). Можливо, по дорозі до нього вони виявили бункер, де переховувався Ніл Хасевич?

– Дорога до місцезнаходження художника була неблизька. Якось "Орлан" попросив керівника надрайонного проводу ОУН Володимира Троцюка ("Буйного") знайти йому якусь просторішу криївку, щоб перезимувати і підлікувати поранених. "Буйний" знав, що в селі Радухівка Клеванського району є гарна криївка, в якій переховувався Ніл Хасевич. У результаті різних перипетій Хасевича з неї перевезли до криївки для невеличкої групи повстанців, яку облаштував колишній керівник зв'язку крайового проводу ОУН Ігор Власюк ("Назар"). Вона була на хуторі біля села Сухівці, в обійсті Лавріна Стацюка. Хасевич сприйняв переселення дуже болісно. У бункер, розрахований на двох – художника та його учня, – вселили третього повстанця. У гнівному листі до "Буйного" Хасевич обурювався: ви захопили мою криївку, завдаєте небезпеки моєму перебуванню... Він мав рацію: адже для трьох потрібно було більше харчів на зиму. До того ж, часто виходити на поверхню не міг через інвалідність.

Наприкінці лютого 1952 року чекісти накрили криївку "Буйного". Загинув надрайонний провідник та повстанці, які з ним були. У криївці знайшли документи, а серед них – згаданий лист від Хасевича. Це означало, що художник десь поблизу. Емгебісти отримали інформацію, що й Галаса також неподалік. Усі сили вони спрямовували на їх ліквідацію.

– Зі спогадів заступника начальника 1-го відділення УМДБ Рівненської області Бориса Стекляра, який керував операцією з ліквідації Хасевича, видно, що чекісти не знали, де саме перебуває художник. Його видав хтось із місцевих мешканців?

– Якраз тоді, коли в Радухівку прибули троє офіцерів МДБ – скоріш за все, щоб зібрати інформацію про Хасевича, у Сухівцях відбувалася нарада колгоспного активу. Вона затяглася допізна. Заготівельник Радиловець і ще декілька колгоспників пішли ночувати до хати Лавріна Стацюка. А тут якраз нагодився "Назар". Невідомо, чому він був один. Радиловець, зіткнувшись з ним, побачив зброю. Вони зчепилися. "Назар" вистрелив і легко поранив Радиловця. Останній вирвав у "Назара" автомат, і той був змушений утекти. А Радиловець, зібравши всі сили, побіг у правління колгоспу. Там підняли на ноги міліцію, викликали Стекляра з Радухівки. Почали розпитувати Лавріна Стацюка, що сталося. Господар відкараскувався: мовляв, нічого не знаю. Але була підозра, що криївка десь поблизу. Знайшли Стацюкову дружину Єфросинію і молодшого сина Григорія, яких на той час не було вдома. Під час допитів дружина змушена була сказати, що дійсно у хліві є криївка. Відтак Лаврін показав вхід до неї.

Стекляр дочекався приїзду начальника Клеванського райвідділу МДБ із солдатами. Повстанці, почувши, що вороги вже близько, почали спалювати документи. Один із них спробував відстрілюватися. Але марно, бо мали дуже слабеньку зброю: лише три пістолети та дві гвинтівки. Спершу емгебісти почали пускати в криївку ракети, сподіваючись, що газ викурить повстанців і їх удасться захопити живими. Далі кинули гранати. Всі, хто був у криївці, загинули. Серед тіл упізнали й Хасевича. Мертвих повстанців відвезли до Клеванськогой райвідділу МДБ, але невідомо, де поховали. Лавріна Стацюка з дружиною і сином, які тримали криївку, заарештували і засудили на 20 років сибірської каторги з конфіскацією майна.

– Доля братів та батька Ніла Хасевича теж склалася трагічно?

– Його брат Анатолій ("Хвильовий") був політичним референтом Костопільського надрайону. На початку 1944 року, коли наближався фронт, він потрапив до рук червоних партизанів і був замордований. Про його долю мало відомо. Федора, священика з Волині, 1946 року засудили за надуманими звинуваченнями в антирадянській пропаганді та вбивстві єврея… У 1950-х роках контролювали його пошту, бо мали підозру, що він листується з Нілом. Федір відсидів свій строк і жив біля Томська. А батько, Антон Хасевич, загинув іще восени 1943-го під час масштабної каральної акції, яку німецькі окупанти проводили на Костопільщині.

– Про ранню творчість художника, графіку періоду навчання у Варшавській школі образотворчого мистецтва знаємо небагато. Які невідомі його роботи вам вдалося відшукати?

– Навчаючись у Варшаві, студент Хасевич бідував і був змушений підробляти тим, що нині називаємо рекламним дизайном. Він ілюстрував чимало періодичних видань. Крім того, мені вдалося знайти буквар, виданий у Львові на початку 1930-х років, для якого Ніл Хасевич створював ілюстрації. А нещодавно, переглядаючи книжку про історію українських нагород, я натрапив на відому відзнаку 1932 року – Хрест Симона Петлюри, – якою нагороджували воїнів армії УНР в еміграції, та грамоту до неї. Її автор – Ніл Хасевич, як і грамоти митрополиту Андрею Шептицькому...

– Екслібриси, листівки "Кличі ОУН", карикатури з так званої Колгоспної серії, сцени життя повстанців "Волинь у боротьбі" та інші – це добре відомі графічні роботи Ніла Хасевича. Невже немає зовсім незнаних циклів?

– У 1950-х роках Ніл Хасевич розробив серію "Слова і дійсність". В архівах я знайшов сюжети для 84 робіт. Це мав бути чималий цикл, створений протягом чотирьох років. Він мав на меті показати контрасти радянського життя – що обіцяли і що є; бідне життя селян, робітників, інтелігенції. Ніл Хасевич виношував задум створити серію робіт про майбутнє життя в Українській державі, де не буде колгоспів, а будуть вільні селяни, діти не голодуватимуть, не тинятимуться, а навчатимуться у школі. На жаль, художникові не судилося реалізувати ці задуми.

– На цьому недоступні загалу роботи Ніла Хасевича вичерпуються?

– Аж ніяк. Наприклад, у Волинському обласному краєзнавчому музеї зберігаються деякі роботи художника із серії "Волинь у боротьбі" та їхні ескізи. З них добре видно, як Ніл Хасевич переводив начерки у графіку. Є ескіз "Олесь" і відповідний малюнок, є замальовка із зображенням поваленого дерева і завершена графічна робота – дерево і під ним кулеметник. Ніл Хасевич гармонійно поєднував елементи природи з образом повстанця. Збереглися й інші оригінальні роботи із зображеннями підпільників на відпочинку, виконані тушшю й гуашшю. Це, скоріш за все, його професійні роботи для двоколірного дереворіту.

Поза сумнівом, автори книжки намагалися з різних боків показати особу Ніла Хасевича, його багатогранну творчість. Чимало їм вдалося. Шкода тільки, що дослідники не змогли до кінця висвітлити шлях художника у підпіллі з 1945-го по 1950 р. – де він переховувався, яке було його оточення, – бо не знайшли відповідних документів. Сподіваємося, грунтовніша праця – попереду.

Роман ЯКЕЛЬ
"ДТ", ч.10, 2012

 ГЕРОЯМ – СЛАВА!

У МУЗЕЇ СТЕПАНА БАНДЕРИ

вшанували пам'ять Романа Шухевича

Щоб традиційно вшанувати пам'ять Провідника ОУН в Україні, Генерального секретаря УГВР, Головнокомандувача УПА, Героя України Романа Шухевича, взявши участь у роботі науково-практичної конференції "Боротьба відділів УПА та збройного підпілля ОУН на теренах Станиславщини", приїхали науковці, вчителі історії та краєзнавці Калущини, обласного центру, представники молодіжних, громадських та політичних партій, ветеранських організацій, численна громадськість м.Калуша. Незмінними організаторами конференції виступили Історико-меморіальний музей Степана Бандери – філія Івано-Франківського музею визвольної боротьби імені Степана Бандери, Староугринівський осередок Конгресу Українських Націоналістів та Староугринівський осередок історико-просвітницького товариства "Меморіал" імені Василя Стуса.

Конференційний зал Історико-меморіального музею Степана Бандери в Старому Угринові заледве вмістив усіх прибулих. На чільному місці в залі – бюст Романа Шухевича (копія роботи відомого мистця Михайла Черешньовського), подарований музею активним громадським діячем української діаспори в Німеччині п. Зеноном Терешкуном.

Відкрилась конференція спільною молитвою, яку провадив місцевий парох о. Ярослав Мельничук, за всіма, хто поліг у визвольній боротьбі, та хвилиною мовчання на пошану пам'яті Романа Шухевича.

Завідувач музею Степан Лесів окреслив мету та завдання конференції, наголосивши на тому, що основу доповідей науковців та дослідників становлять матеріали архівів, які до цього часу ще не публікувались. Саме фактор новизни, відкриття невідомих сторінок визвольної боротьби, на думку організаторів конференції, є практичною справою і найкращою даниною світлій пам'яті нескореного борця.

Прикро, що частина доповідачів з числа науковців Києва, Дрогобича, в силу фінансових труднощів, не змогла взяти участь у роботі конференції.

З вітальним словом до присутніх звернулися представники влади обласного та районного центрів, громадських організацій. Зокрема, від Івано-Франківської ОДА та обласної ради вітав присутніх в залі внучатий племінник Степана Бандери Андрій Давидюк, від Івано-Франківської обласної організації Всеукраїнського історико-просвітницького товариства "Меморіал" ім. Василя Стуса – Богдан Борович, від Калуської районної ради – Михайло Срібняк, від Калуської міської ради – Олександр Челядин. Всі були одностайні в тому, що ця практична діяльність дослідників зможе нащадкам донести правдиву історію про героїчну боротьбу народу за право бути господарем на своїй землі.

Практична частина конференції розпочалася доповіддю Ярослава Коретчука, директора музею визвольної боротьби (м.Івано-Франківськ), "Структура та керівний склад Більшівецького районного проводу ОУН", в якій розкрито особливості діяльності підпілля ОУН та його керівний склад в період 1944–1953 років у населених пунктах, що адміністративно належать тепер до Галицького і Рогатинського районів Івано-Франківської області. Ще один науковець музею визвольної боротьби Назар Розлуцький представив присутнім доповідь на тему "Протистояння націоналістичного підпілля радянським каральним органам на території Богородчанського району у 1944–1951роках", яка базується на матеріалах радянських партійних документів, що зберігаються в державному архіві Івано-Франківської області.

В доповіді Івана Тимів (представляла Ольга Василик), завідувача Етнографічного музею Калущини, на тему "Доповідні записки та оперативні зведення радянських органів державної безпеки як історичне джерело з історії повстанської боротьби УПА й ОУН на Прикарпатті у 1944–1947 рр." проведено аналіз документальної бази архівного фонду №2 Галузевого державного архіву Служби безпеки України (ГДА СБУ) на предмет діяльності збройного підпілля ОУН та відділів УПА на Станиславщині у 1944–1947 рр., проаналізовано також інформаційну цінність доповідних записок та оперативних зведень (щоденних, тижневих, місячних, квартальних) радянських органів державної безпеки за цей період та показано джерельну вартість цих документів для вивчення історії збройної боротьби УПА й підпілля ОУН на Прикарпатті.

Леся Прокопів процитувала витяги із нової художньо-документальної книги "Останні з когорти "залізних"" відомого письменника Прикарпаття Михайла Андрусяка, автора серії книг про боротьбу УПА. Дана книга розкриває завершальний період діяльності підпілля ОУН на Коломийщині, яке зруйноване зрадою Романа Тучака-"Клима".

На базі матеріалів, які в архівах м.Києва та м. Івано-Франківська опрацював завідувач музею Степан Лесів, підготовлені доповіді науковців Історико-меморіального музею Степана Бандери.

Зокрема, у доповіді Любові Іванюк на тему "Бойові акції відділів УПА на обласний та районні центри Станиславівщини у період 1944–1946 років" зібрано та систематизовано більші бойові акції повстанських відділів, що підтверджують боєздатність підпільного війська воюючої України. На базі матеріалів кримінальних справ повстанських командирів висвітлено підготовчі заходи та перебіг проведення цілого ряду бойових акцій.

Матеріали доповіді Лесі Флис на тему "Родина Опарівських та її участь у національно-визвольній боротьбі підпілля ОУН на теренах Отинійщини" розкривають долю представників родини дружини Степана Бандери – Ярослави Опарівської та їх переслідування з боку радянських репресивно-каральних органів.

Не випадково обрана тема доповіді Галини Лесів "Шлях повстанського командира. Поручник УПА Микола Корж-"Сокіл"". Зацікавлення цим повстанським командиром зумовлене наступними факторами: в літописних джерелах УПА та в спогадах товаришів по зброї згадується про нього як про завзятого вояка, рішучого й сміливого командира, відзначеного повстанськими відзнаками, який військовий шлях розпочав стрільцем, а завершив сотенним; дослідницько-пошуковими експедиціями науковців музею виявлено місце та з'ясовані обставини його загибелі у с. Грабівка на Калущині; в архіві ГДА СБУ м. Києва виявлені документи, які проливають світло на обставини "чорної зради" в Станиславівській окрузі, на якій був підступно захоплений і певний час сам був спецагентом МГБ, але знайшов в собі мужність порвати із цією злочинною діяльністю і загинути в бою як справжній повстанський командир.

Окремий пласт масиву інформації про завершальний період організованої боротьби підпілля ОУН, яке знищено спецвідділами МГБ через зраду кількох провідників підпілля на Коломийщині, подано в доповіді Дмитра Проданика (м.Чернівці) і Степана Лесіва ""Чорна зрада" на терені Коломийської округи ОУН (липень 1951 – серпень 1953 років)". За основу взято документи агентурної справи "Перехват", яка міститься в ряді томів справи №372 ГДА СБУ м.Києва. Аналіз матеріалів ще однієї агентурної справи під назвою "Розгром", став основою доповіді Степана Лесіва "Заходи МГБ щодо ліквідації підпілля ОУН на теренах Калуської округи у 1951–1952 роках". Зрада Калуського надрайонного провідника ОУН Романа Стельмаха-"Шума" спричинила остаточну ліквідацію підпілля Калущини.

На цьому практична робота конференції була завершена. Більша частина учасників конференції, основу якої склала громадськість Калуша, поїхала покласти вінки до символічного каменя у районному центрі, де 30 червня цього року буде відкрито пам'ятник Романові Шухевичу.

Степан ЛЕСІВ,
завідувач Історико-меморіального музею Степана Бандери

 СВЯТО НАЦІЇ

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ КОБЗАРЯ У СІМФЕРОПОЛІ

Дев'ятого березня 2012 року в Сімферополі біля пам'ятника Тарасові Шевченку представники політичних партій та громадських організацій національно-демократичного спрямування урочисто відзначили 198-му річницю з Дня народження Пророка Нації. Цей захід був підтриманий Меджлісом кримськотатарського народу.

Відбувся мітинг, на якому виступили представники та очільники кримських відділень партій КУН – В.Овчарук, УНП – О.Фомушкін, "Фронту Змін" – О.Бурбак, НСНУ – В.Хмеловський, Меджлісу – Р.Чубаров. Молебень відслужив Архієпископ Сімферопольський і Кримський УПЦ КП Климент.

У своєму виступі Голова КО КУН Василь Овчарук привітав учасників мітингу з визначною датою в історії України та зазначив, що боротьба за свободу української нації триває, і наголосив, що боротися варто лише за свободу, а не за хліб, бо той, хто бореться за хліб, не буде мати ні майбутнього, ні свободи.

О 12 годині в приміщенні Українського театру відбувся святковий концерт.

Прес-служба КО КУН

 ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ ЧЕЧЕТОВСЬКИЙ "ХОР" У ВЕРХОВНІЙ РАДІ?

9 березня 1930 року в Харкові відбулася нечувано цинічна акція, яку замислити могли хіба комуністи – люди із наспід звихнутими морально мізками. На місце підірваного кафедрального Миколаївського собору Української Автокефальної Православної Церкви підігнали загони найдійних, перевірених пролетарів з майбутніх заводів-гігантів – Тракторного, Танкового і Авіаційного, які спочатку виконали роль масовки на закладанні пам'ятника Кобзарю, а потім… Їх дисципліновавими колонами повели на сусідню Римарську вулицю, де у приміщенні Держопери вони мали "гласом народу" і "в ім'я Кобзаря" вигукувати гасла типу "Смерть запроданцям світового імперіалізму". І кому? Обвинувачуваним на процесі Спілки Визволення України академіку Сергієві Єфремову, який зробив до "Кобзаря" чи не найповніші коментарі, Людмилі Старицькій-Черняхівській, яка у своїх новелах описувала епізоди з життя Шевченка, Андрієві Ніковському, статті якого про поета і досі не втратили наукову цінність… Та, власне, кожному із культурних діячів, священиків, членів СУМу, що їх за сценарієм ГПУ зібрали на це показове судилище.

Вдуматися тільки! З імені Шевченка – батька української Нації – комуністи зробили пропагандистську зброю для розправи над її духовними провідниками і поставили під неї передові загони робітничого класу. Питання: хто були ці пролетарі, якого віку і походження… Ті, що на СВУ і подібних викривальних процесах були активною підтримкою "вищої міри справедливості", як називалися тоді розстрільні статті? І в чому, власне, полягає більшовицька магія зомбування людей – наперед з покоління у покоління?

Це все не віджилі питання, бо в основі сучасних піар технологій лежать ті ж механізми, що розроблялися теоретиками більшовизму і втілювалися їхнім режимом. І до сьогодні українські суди і політикум, як бачимо, від більшовицької практики суттєво не відійшли. А головним, виявляється, повсякчас, і сьогодні – не виняток, залишається ставлення до Людини. Чи вважати її творчим підметом і суб'єктом історії, чи ставитися до неї як до її засобу і функції?

Для нашої Нації, яка належить до європейської сім'ї народів і має християнське джерело розвитку, модель, що за нею Людина в її вільному творчому і духовному становленні є найвищою цінністю, природна. І національна держава для Людини в цьому вимірі – органічний формат її життя у всіх сенсах.

Протилежним є стан, за яким держава сприймає людину своїм засобом та інструментом. Ця протиприродна механічна модель, ворожа християнству, європейським традиціям і українському способу життя – світосприймання, накидається нам донині, і ми з неї ніяк не випростаємося.

Ритуальні масовки під час приїзду ніким не шанованих, аморальних і вульгарних "перших осіб" – з хлібом-сіллю, вінками і штучними посмішками, заповнені зали для слухання їхньої пустопорожньої брехні, – чи це не з тої самої Держопери витоки, коли за командою гепеушних регентів позбавляли Націю її цвіту? І хіба не з тої ж опери походить чечетовський "хор" у Верховній Раді?

Поки кожен з нас, українців, справами не відповість собі на питання: а що я особисто зробив, щоби в моїй країні найбільше цінувалась гідність і свобода людини і не відчує особисту відповідальність за те, що владу в країні здійснюють ті, хто не вважає кожного з нас, її громадян, за людей, – залишатимемося матеріалом для їхніх "воровських у законі" ритуальних дійств і масовок.

Ольга РІЗНИЧЕНКО,
м. Харків

ДОКІР СУМЛІННЯ

ТОРТУРИ ЗАКІНЧИЛИСЯ: ДЕМ'ЯНЮК ПОМЕР

17 березня, на 92-му році багатостраждального життя, помер українець Іван Дем'янюк. Наш земляк відійшов у засвіти не на рідній землі, де народився, і не в країні, яку вважав другою батьківщиною. Він помер у Баварських Альпах, у притулку для літніх людей, в країні, яка судила його за злочини, нею ж скоєні проти нього, Івана Дем'янюка, уродженця села Дубові Махаринці на Вінничині, з подачі ще жахливішого, ніж нацистський, більшовицького режиму. Саме останньому з його "зброєю" – НКВД – КГБ дуже залежало на тому, щоб звинуватити у садизмі саме українця, який, з нацистського примусу ставши охоронцем концтабору в Треблінці, начебто був причетний до вбивства 28 тисяч євреїв.

Фальшивку склепали кагебісти. Відповідно до неї ізраїльський суд засудив Дем'янюка до смертної кари. Та до честі ізраїльського правосуддя Верховний суд країни цей вирок скасував, оскільки визнав: садист, за злочини якого судили Дем'янюка, – інша особа. В цьому не сумніваються його земляки з Дубових Макаринців. Тут до війни мешкало двоє Іванів Дем'янюків: Андрійович та Миколайович. Перший, довідавшись, що розшукують охоронця нацистського концтабору, повісився. Тепер уже не дізнаємося чому: чи з почуття провини за скоєне, чи тому, що не хотів ще раз пройти через пекло катувань. Іванові Миколайовичу Дем'янюку – довелося.

Після вердикту Верховного суду Ізраїлю він повернувся до США, де йому повернули відібране громадянство. Та спокій тривав не довго. Не маючи ні доказів, ні свідків, гебня путінського зразка вирішила піти іншим, як з'ясувалося, куди надійнішим, ніж ізраїльський, шляхом і вдалася до послуг... Німеччини. Там з готовністю визнали сфальшований КГБ аусвайс Дем'янюка справжнім. Незважаючи на те, в розпорядженні американського уряду був засекречений звіт ФБР, де містилися докази того, що КГБ, намагаючись дискредитувати українських емігрантів-антирадянщиків, фальшував документи про нібито їхню співпрацю з нацистами, США вдруге позбавляють Івана Дем'янюка громадянства. Його, немічного старця, екстрадують до ФРН: жахливе видовище було справжнім катуванням, наругою над людяністю. Цей жорстокий акт насилля над українцем здійснювали нащадки двох найжорстокіших за всю історію людства режимів... Утім, вони і сьогодні мають багато прихильників – у своїх країнах. Тож який сенс їм дорікати? Докори сумління їх ніколи не мучитимуть. Вони ж бо, які бояться лише сильніших від себе, знущалися над ніким не захищеною особою без громадянства.

Його, українця Івана Дем'янюка, не захистила, навіть спроби такої не зробила, Україна. А могла! Маючи армію вишколених ще за радянських часів працівників спецслужб, не залучила їх до об'єктивного розслідування. Не всі з них залишилися палкими прихильниками КГБ і з готовністю служили б Україні, жодна влада якої так і не змогла збагнути, як використати їхній потенціал в інтересах держави, і не лише у випадку з Дем'янюком... "Голосно" мовчали українські правозахисники і майже всі, за незначним винятком, політики. Одне слово, кожен, хто мешкає в Україні і має совість, відчує її докір за те, що ми, багатомільйонна нація, віддали на поталу, знущання і муки нашого земляка, який пройшов тією страдницькою дорогою тільки тому, що він – українець.

Упродовж минулого століття нашу націю піддавали остракізму тому, що вона, в переважній більшості її членів, вважає найвищою цінністю свободу народу і людини. Українці самовіддано захищали свою свободу, ставши на герць з московськими ордами в часи УНР, органічним продовженням цього змагу за волю стала героїчна боротьба Української Повстанської Армії, що тривала до початку 60-х років. І навіть коли диктатура Кремля на українських землях стала тотальною, багато українців, пам'ятаючи заповіт "золотої нитки не згубіть", чинили спротив чужоземній сваволі, аби українство жило. Українська мова була тією "золотою ниткою"! Тому Москва та її спецслужби за будь-яку ціну намагалися дискредитувати українську націю перед світом, сплюжити її волелюбний дух, зобразити її патріотів гвалтівниками та головорізами. Такою була державна політика Кремля щодо України. Втім, вона не змінилася й сьогодні.

Іван Дем'янюк не був ні вояком УПА, ні націоналістом. Він потрапив в обойму гебістських провокацій лише тому, що був українцем. Ну, а що там Німеччині до його долі, яку сплюндрували Гітлер і Сталін. Тим паче, якщо в розправі над українцем зацікавлені новітні кремлівські вожді... Буде вам суд над українцем.

До речі, це був перший у ФРН судовий процес над іноземцем, якого судили за злочини нацистської Німеччини. Тим часом ФРН, об'єднавшись із НДР, реабілітувала засуджених останньою гітлерівців – "виконавців чужих наказів" – як жертв сталінського режиму і водночас засудила до п'яти років ув'язнення Івана Дем'янюка – справжню жертву звироднілих тоталітарних режимів, які впродовж тривалого часу дружили і тісно співпрацювали саме задля створення системи знищення людства. Тож блюзнірство німецького "правосуддя" очевидне й тим більше бридке, що здійснювалося на бажання Москви.

Іван Дем'янюк подав на апеляцію, та не дочекався її рішення. Він помер. Ми публікуємо текст його промови в німецькому суді. Її, за дорученням Івана Дем'янюка, озвучив німецькою мовою його адвокат, доктор Ульріх Буш під час публічного судового засідання в Мюнхені 13 квітня 2010 року.

Ольга ДМИТРЕНКО

Я ЗВИНУВАЧУЮ!

Я вдячний усім людям, які допомагають мені в безнадійному становищі дуже хворого – і у в'язниці, і в залі суду. Тому я особливо дякую медичному персоналу, який полегшує мої болі і допомагає мені пережити це випробування, яке є для мене катуванням.

Насправді ж я хочу вказати на таке:

1. Німеччина винна в тому, що через її війну на знищення проти Радянського Союзу я втратив свій дім і свою батьківщину.

2. Німеччина винна в тому, що через неї я став військовополоненим.

3. Німеччина винна у створенні таборів для військовополонених, де через цілеспрямоване обмеження харчування я та мільйони інших полонених червоноармійців були засуджені до голодної смерті, і тільки з Божою допомогою я вижив.

4. Німеччина винна в тому, що змусила мене стати рабом німців у таборі для військовополонених.

5. Німеччина винна в розв'язуванні війни, в якій 11 мільйонів моїх земляків-українців були вбиті німцями і ще більше мільйонів – у тому числі моя кохана дружина Віра – були вивезені в Німеччину для примусової праці і рабства.

6. Німеччина винна, що примусила тисячі й сотні тисяч моїх співвітчизників без їхньої згоди стати співучасниками німців у диких планах геноциду євреїв, ромів, циган, слов'ян, українців, поляків і росіян.

Вона зробила це, погрожуючи смертю тим сотням і тисячам, хто не хотів брати в цьому участь і хто був убитий за це німцями. Ба більше, сотні тисяч людей були депортовані і страчені Сталіним або мучилися десятиліттями у сибірському ГУЛАЗі і працювали як раби для комуністів.

7. Німеччина винна в тому, що змусила мене до жалюгідного існування у таборі переміщених осіб ще роки після війни.

8. Німеччина винна в моїй примусовій депортації до Німеччини на схилі життя у 90 років. І це після 30 років судового переслідування в Ізраїлі, США і Польщі – а також після 10 років ув'язнення, 5 із яких я провів у камері смертників в Ізраїлі.

9. Я звинувачую Німеччину в тому, що вона висунула проти мене фальшиві звинувачення у співучасті у вбивстві, і ці звинувачення були подані наприкінці мого життя і сил – в порушення закону про позови до осіб, старших 65 років, і в порушення Європейської конвенції про права людини.

10. Я звинувачую Німеччину в тому, що вона змусила мене животіти більше 9 місяців у тюрмі Штадельгайм – ув'язненого, хоч і не визнаного винним.

11. Я звинувачую Німеччину в тому, що я назавжди втратив мою другу батьківщину – США – без шансу на повернення.

12. Я звинувачую Німеччину в тому, що я назавжди втратив сенс свого життя, свою родину, своє щастя та будь-яку надію на майбутнє.

Щохвилини, щогодини, щодня і щомісяця я почуваюся як військовополонений у Німеччині. Я відчуваю цей процес як продовження моїх страшних спогадів про німців, як продовження невимовної неправди, заподіяної мені німцями. Я знову стаю невинною жертвою німців. Мені здається надзвичайно несправедливим, що Німеччина за допомогою цього суду перетворює мене з військовополоненого на військового злочинця.

Нестерпною є зарозумілість Німеччини, яка використовує мене, щоб відвернути увагу від військових злочинів, учинених німцями, щоб ці злочини було забуто і щоб неправдиво проголосити – мовляв, справжніми злочинцями у злочинах нацизму були я, українці та інші європейські сусіди нацистської Німеччини.

Я вважаю, що цей суд, який провадиться виняткова наді мною, іноземцем у таборі Травники у порушення принципів однакового поводження з німцями-членами СС та безліччю інших німців у Травниках, не має нічого спільного з принципами справедливості і права.

Мені вже доводилося захищати себе в Ізраїлі – від обвинувачень мюнхенського прокурора. В Ізраїлі мене звинувачували в причетності до нацистських злочинів у таборі Собібор.

Верховний суд Ізраїлю визнав, що звинувачення ізраїльських прокурорів не доведені – при винесенні цього вироку враховувалося, що я був заарештований більше, ніж 7,5 року. З них п'ять років я провів у камері смертників.

Я відчуваю несумісним із справедливістю і людяністю, що понад 35 років я був змушений захищати себе як постійно переслідуваний Управлінням спеціальних розслідувань Міністерства юстиції США і Всесвітнім єврейським конгресом та Центром Симона Візенталя.

Тепер, в кінці свого життя і сил, проводиться 30-й чи 40-й судовий розгляд тієї ж справи – і в мене немає сил боротися. Я безпомічний проти цієї судової війни, яку тепер в Управління спеціальних розслідувань США перехопила Німеччина.

Моя кохана дружина, Віра Дем'янюк, з якою я прожив у шлюбі 50 років, теж страждала в Німеччині. Саме німці позбавили мою дружину її юності, забравши силоміць у Німеччину для багаторічної примусової праці.

Страждання, яких ми зазнали через німецьку війну на винищення слов'ян, важко описати словами. Чому Німеччина знову і знову вирішує мучити мене і мою родину – є для мене незбагненним.

За публікацією ІП

 ПОГЛЯД

Проблеми НАТОвпом не вирішити

Поміркуємо разом.

Прагнучи зробити майбутнє більш прогнозованим, безпечним, справедливим, міжнародна спільнота у вересні 2000 року на засіданні Генеральної Асамблеї ООН затвердила Декларацію тисячоліття.

У підсумковому документі саміту визначено низку глобальних цілей. На їх виконання країни світу працюватимуть задля вирішення проблем економічного, соціального, культурного та гуманітарного розвитку людства.

Чільне місце серед цих семи унікальних цілей – завдань посідає забезпечення миру, безпеки та роззброєння.

Чи зуміємо виконати це спільне планетарне завдання – беззаперечний імператив часу? Чи, може, станемо, як у страшному, геноцидно-жахаючому ХХ столітті, жертвою наїзників різних мастей та знову оплакуватимемо мільйонні втрати, виборюючи впродовж десятиліть елементарне право на громадську панахиду невинно убієнних під акомпанемент сумнівних ідей та оманливих цінностей?

Такі думки мимоволі спливли у свідомості, коли нещодавно Харків став свідком неабияких пристрастей, що розгорілись у зв'язку з візитом на Слобожанщину офіційної делегації Північноатлантичної ради НАТО.

Анонсуючи візит делегації в Україну, Генеральний секретар цієї організації де Хооп Схеффер наголосив, що приїзд послів Альянсу слід розцінювати як дорогу з двостороннім рухом: їдуть слухати і розповідати. Слухати українських політиків і народ, розповідати Україні про НАТО – доводити правду та розвіювати міфи, які так активно поширюються останнім часом.

Не знаю, чи вдалося послам упродовж такого короткочасного візиту "вислухати та розповісти", однак приводом для роздумів цей візит, безумовно, послужив.

Світ різноманітний та багатовекторний. Кожна країна, переслідуючи свої національні інтереси, може становити потенційну загрозу ближньому чи дальшому сусіду, в тому числі – і військову. Що вже говорити про глобальне ідеологічне протистояння на зразок "комунізм – капіталізм", через яке чи не всі ми пройшли.

Минуле

...Завершилась Друга Світова війна, країни Центральної та Східної Європи потрапляють під політико-ідеологічний вплив СРСР, вожді якого активно нав'язують визволеним народам "найпрогресивнішу соціалістичну систему". Однак цього виявляється мало. Маючи випробувану мілітарну машину, сповідуючи ідеологію світової революції та геополітичної експансії, СРСР організовує бронетанкову блокаду Західного Берліну, здійснює заходи із насадження в Греції, Туреччині маріонеткових прорадянських режимів, загрожує суверенітету Норвегії. Перспектива зміни коричневого окупанта на червоного змусила Бельгію, Великобританію, Італію, Францію, Нідерланди підписати у 1948 році Брюссельський договір як механізм колективної європейської безпеки. Усвідомлюючи масштабність радянської загрози, країни Західної Європи звертаються до США та Канади із проханням консолідувати зусилля, результатом чого стало підписання Вашингтонського договору, що об'єднав уже 12 країн світу. Так створюється НАТО – Організація Північноатлантичного договору. Не проти когось конкретно, хоча походження вогнища небезпеки сумнівів не викликало, а "задля гарантування безпеки членів Альянсу".

СРСР теж звертався до НАТО щодо надання йому членства в Альянсі, однак небажання реформувати радянську систему під вимоги цивілізованої Європи виключило можливість перебування Союзу у співдружності. Тож альтернативою стає Варшавський Договір, який об'єднав у 1954 році під егідою СРСР країни так званого соціалістичного табору. "Холодна війна" набирає обертів.

З позиції громадянина Союзу РСР, НАТО був агресивним імперіалістичним блоком, а Варшавський Договір – виключно мирним та прогресивним. Незважаючи на те, що СРСР 70–80-х років, майже постійно воював, надаючи "інтернаціональну військову допомогу волелюбним народам", сам розвалився без будь-якої зовнішньої агресії.

Не дивно, що після розпаду Союзу країни колишнього Варшавського договору не виявили жодної зацікавленості у створенні системи колективної безпеки на основі попередніх традицій, а почали активний діалог з НАТО: далось взнаки те фарисейство у відносинах з "рівноправними партнерами" та ті "стандарти демократії", на яких трималась єдність соціалістичного табору.

Уже 1999 року до НАТО приєднуються Чехія, Угорщина, Польща. Перші дві країни у 1956 та 1968 роках на власній шкірі відчули "миролюбний" характер Варшавського договору, силами якого було потоплено в крові бажання народів жити на власний розсуд.

2004 року членство в НАТО набули ще сім країн посткомуністичної Європи, серед яких "шістнадцята республіка СРСР" Болгарія та Прибалтійські держави, що до цього впродовж шести років перебували на етапі плану дій щодо членства в Альянсі (ПДЧ). На статусі ПДЧ перебувають Македонія, Албанія, Хорватія. За результатами Бухарестського саміту, останні дві країни отримали запрошення до НАТО.

Що ж приваблює солідних європейських гравців і маленьких членів нашої тісної Європи в НАТО? Окрім попереднього досвіду волюнтаризму з боку "старшого брата", що силоміць "заганяв у щастя", – рівень життя і демократії для пересічного громадянина в країнах Альянсу. Не декларативний, конституційно-постатейний, а реальний, який відчуває кожен.

Та й поняття безпеки набуває реального змісту: жодного акту зовнішньої агресії щодо країни – члена НАТО – за 60-річну історію організації.

А як же Україна? Офіційно проголосивши євроінтеграційний вектор розвитку, 1992 року ми стали членом Ради Північноатлантичного співробітництва, 1994 – підписали Рамковий документ програми "Партнерство заради миру"; далі започаткували "розширені і поглиблені", а відтак дійшли до "особливих та ефективних" відносин з організацією. 1997 року створюється унікальний орган координації співпраці – Комісія "Україна – НАТО", аналог якої діє тільки між НАТО і Росією. 2002 року схвалено План дій "Україна – НАТО", 2005 р. започатковано інтенсивний діалог з Альянсом щодо набуття членства та здійснення відповідних реформ.

Сучасне

Посідаючи посаду Прем'єр-міністра, Віктор Янукович офіційно засвідчує остаточний час вступу України до НАТО – 2008 рік. Та невдовзі ситуація змінюється на діаметрально протилежну: Віктор Федорович, залишивши пост Прем'єра, зайняв іншу позицію "Народ не бажає до НАТО, і ми – проти".

Але хто за 16 років Незалежності спромігся донести тому народові хоч часточку правди про НАТО, чи, може, пояснив особливу привабливість Альянсу для всієї пострадянської Європи, навів реальні результати перебування у складі його наших сусідів? Це, між іншим, прямий обов'язок державної влади, як і визначення системи безпеки та оборони. Заради справедливості скажу, що В. Янукович розпорядженням Кабміну №230-р від 26.04.07 затвердив План заходів щодо виконання у 2007 році Державної програми інформування громадськості з питань євроатлантичної інтеграції України. Мало того, на здійснення Плану було виділено понад 3 млн. грн. Чимала сума!

Між тим, до приїзду послів НАТО в Україну та на Слобожанщину зокрема очільники та представники Партії регіонів, комуністів, "вітренківців" збирають натовпи противників НАТО (щоправда, прихильники Альянсу теж не сплять, теж у натовпах та під прапорами). Харківська обласна рада ухвалює рішення про позаблоковий статус Слобожанщини.

Але де ж ви були, політики та державники, коли наших хлопців гнали в Угорщину, Чехословаччину, по всьому світу на страждання і каліцтво, на смерть і прокльони тих, хто, як і ми, прагнули державної незалежності? Чому ніхто не спитав у них, їхніх матерів, чи бажають вони вбивати і помирати, виконуючи ефемерний "інтернаціональний обов'язок"? Кому заборгували вчорашні школярі, які під час випускних вечорів омріювали майбутнє і були певні, що мрії збуваються? Чому мовчали ви, коли нескінченим потоком йшли з Афганістану "чорні тюльпани" із спецвантажем, що вимірювався 15-ма тисячами молодих життів?

Єдиним привілеєм тим юним, що ніколи вже не стануть батьками, не долучаться до будівництва власної держави, були чорні, як горе матерів, обеліски. Та й то – в наругу над мертвими і живими – позбавлені християнських символів!

Зате зараз, коли, на нещастя, із батальйону миротворців у Косово загинув наш військовик, ви повні рішучості відкликати національний підрозділ добровольців; і знову, не питаючи їх волі, не рахуючись з їх особистим рішенням.

То ж не фарисействуйте, бо люди наші розумні, розплутають хитросплетіння політичної еквілібристики.

Щодо НАТО, то ваша позиція зрозуміла: Росія – проти інтеграції України в Альянс, і ви, виховані на засадах "інтернаціоналізму", проти. Витягуєте на світ страшилки радянської доби, множите нові.

Майбутнє

Та не варто боятись і лякати інших. Колючим дротом натовських баз на території України (нам вистачає і російських), "гарматним м'ясом" наших співвітчизників (того, що ми перенесли, керовані комуністами, вже більше не буде), загрозами тероризму, погіршенням відносин з Росією тощо. Не схильний я до дискусії "За і проти НАТО" на основі таких "аргументів".

Як громадянин України, лікар, для якого мир – це ще й перший із глобальних чинників доброго здоров'я, стверджую, залишаючи місце для аргументів інших: запорукою миру в сучасному світі є система колективної безпеки. А найбільш прагматичною та прийнятною для нас системою безпеки сьогодні є НАТО. Щоби бути незалежними та рівними серед достойних. Годі лежати у центрі Європи! Час вставати та йти до людей!

Альтернативи членству в Альянсі немає. І для України, і для Росії. Саме так – і для Росії! Недарма наші країни мають відповідні комісії, про які йшлося раніше, обидві активно співпрацюють із клубом 26-ти демократичних держав світу, об'єднаних в Організацію Північноатлантичного Договору. У тому числі, і з США. В Декларації про стратегічні рамки російсько-американських відносин, підписаній у квітні 2008р. двома президентами в Сочі (без галасу, антибушівських та антинатовських "майданів"), стверджується: "Ми відкидаємо мислення часів "холодної війни"..., переводячи російсько-американські відносини від стану стратегічного протистояння до стратегічного партнерства". Тож, як каже медик, визначаючи перспективи: "Прогноз для життя і праці сприятливий". І це – чудово.

Однак потрібно визнати як об'єктивний факт: спочатку членом Альянсу стане Україна, а вже після нас може стати і Росія. Бо, як не крути, а Україна на шляху до реальної демократизації суспільства перебуває триваліший час. Та і здобутки на цьому шляху у нас вагоміші (і тут до висновків експертів слід прислухатись). А провідником Росії на шляху до НАТО буде Україна. Як і у справі долучення наших сусідів до Світової організації торгівлі, членом якої ми стали раніше. Незважаючи на попереднє нерозуміння нашої позиції з боку Росії, м'ясо-молочне протистояння. Та український АПК не загинув і надалі готовий годувати, і не лише українців. А сусід-росіянин розраховує на нашу підтримку щодо інтегрування в СОТ. Допоможемо сусіду, будемо толерантними. Негоже підтримувати "лужковсько-затулінську" модель поведінки у міждержавних відносинах. Адже ми приречені співпрацювати в усіх аспектах життєзабезпечення наших народів. Включаючи і таку унікальну сферу, як безпека і оборона.

Так, Україна крокує до Європи. І, поза сумнівом, – буде в Європі! Читай – в НАТО!

І шляхи до тієї Європи торуватимуть державники, відповідальні за долю народу, виходячи із наших національних інтересів, на основі виважених висновків спеціалістів та з урахуванням думки людей, що формується завдяки аргументам, які надає їм влада.

Натовпом доленосні питання безпеки та оборони держави не вирішиш. Їх вирішують на основі аргументів, а не воюючи з ними.

Богдан ВОЛОС,
м.Харків

 ТРИБУНА

В УКРАЇНІ – ВЛАДА НЕУКРАЇНСЬКА?

Заява молодіжної референтури Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

У Львівській області розташовані одні з найбільших та найпотужніших ВНЗ України. Спеціалістів львівських вузів високо цінують за кордоном. Підготовка висококваліфікованих фахівців – це запорука українського майбутнього, української економіки, бізнесу, добробуту та високого статусу України на політичній арені.

Така підготовка вимагає відповідного матеріального забезпечення, наявності кваліфікованого персоналу, шкільної бази та ін.

Натомість за два роки правління Віктора Януковича студенти отримали:

1) міністра освіти українофоба,

2) скорочення програми шкільної підготовки та вилучення важливих предметів з навчальних програм,

3) зниження фінансування освітніх програм,

4) замість покращення лабораторій та комп'ютерного обладнання всі сили, ресурси та фінанси міністерства кинуті на викорінення українського елементу з наукового товариства:

– зменшується кількість українських студентів,

– зменшується кількість уроків української мови,

– (викидається) вилучається історія України як предмет,

– ректори освітніх закладів неоднозначно натякають, що статті варто писати російською, оскільки українська – буцімто не технічна мова.

І в цей час, Львівська обласна адміністрація в плані розвитку Львівської області в науковій частині спромоглась тільки констатувати низку негативних моментів освіти та науки, не зробивши жодного конкретного кроку до вирішення цих проблем.

У зв'язку з цим львівська молодіжна референтура Конгресу Українських Націоналістів вимагає:

– звільнення Дмитра Табачника та призначення проукраїнського міністра освіти та науки,

– відновлення статусу української мови,

– відновлення історичної справедливості,

– виділення коштів на оновлення технічного забезпечення університетських лабораторій,

– виділення коштів на розвиток науково-дослідницьких робіт.

Геть міністра освіти – українофоба!

Геть антиукраїнський уряд!

За дорученням Проводу референт
Андрій ШПІЦЕР

P.S.

А вчора депутати відмовились внести до порядку денного постанову про рекомендацію Президенту звільнити міністра освіти, молоді та спорту Дмитра Табачника.

Як повідомили інформаційні агенства, за цю постанову проголосував лише 141 депутат. Голоси дали БЮТ, НУНС та 2 депутати з групи Реформи заради майбутнього.

Під час обговорення бютівець Микола Томенко, який є автором постанови, нагадав, що Президент Віктор Янукович, виступаючи з трибуни, назвав реформу освіти, яку проводить Табачник, "антиприкладом".

Він також назвав політику, яку проводить Табачник, "україножерською".

У свою чергу депутат від Партії регіонів Михайло Чечетов назвав намагання звільнити Табачника "політичними репресіями".

"Я хочу сказати, що поки Партія регіонів при владі, таких політичних репресій, політичних розправ в Україні не буде", – заявив він.

В свою чергу депутат з групи Реформи заради майбутнього Павло Мовчан порівняв перебування Табачника на посаді міністра із ситуацією, якби в Ізраїлі міністром був би араб, який казав би, що івриту не існує.

"Уявіть, що в уряді держави Ізраїль сидить араб і каже, що у вас не було вашої мови, вашої історії. Що б сказали ті, від імені кого він говорить?", – зазначив Мовчан.

Однак депутати відмовились внести постанову до порядку денного.

 АКЦЕНТИ

МИ – УКРАЇНЦІ!

Недавно між Україною та Польщею виник, було, міждержавний "конфлікт". Річ у тім, що один з польських журналістів негречно висловився стосовно українських жінок, назвавши їх "хатніми роботами". Це обурило навіть МЗС України. Негайно полетіла нота до польського відомства з вимогою вибачення перед українським жіноцтвом за таку образу.

Поляки етично виховані на принципах моралі Західної Європи, а ставлення до жінки в них особливе: жінки у них у великій пошані. Реакція на "ноту" нашого МЗС була швидкою. Польський журналіст, зрозумівши свою нетактовність, відразу вибачився перед українськими жінками. "Конфлікт" відразу "погасили".

Можна було би вітати наших державних посадовців за такий захист честі та гідності не тільки українських жінок, а й всіх громадян нашої держави, якби не цілий ряд фактів, коли українофоби, не тільки ззовні, а й в Україні, ображають та зневажають честь і гідність українського народу, нашої Держави.

Виходить на сцену один із шоуменів і до публіки на всю горлянку: "Здорово, хахли!". У відповідь – кінський регіт. Не знайшлося жодного, щоб гукнув: "Ганьба!", або відповів адекватно: "Здоров, кацап!". Бо там, у залі, сиділи люди, подібні до того шоумена.

Пригадується, на інавгурації Президента Кучми, коли він проголосив, щоб російська мова стала другою державною, в залі пролунав одинокий голос: "Ганьба!". Звичайно, стосовно етики, то це не був той випадок, коли слід здіймати галас. Це стало "голосом волаючого в пустелі". Але дорікнути цій людині нема чого, бо в душі у неї жила ідея Олекси Гірника. До речі, імені того "зухвальця" так і не було ніде названо.

Нещодавно на телебаченні похвалилися рекламою нової назви горілки "Хохлушка" з портретом відомої нам політичної особи, яка в даний час запроторена за грати. Вказувалось, що такий "шедевр" винаходу назви горілки належить Казахстану, але і Росія вже придбала ліцензію на її виготовлення. Не знаю, як поставиться до такого рекламування згадана особа, але обурює не портрет, а назва горілки. Як би поставились наші сусіди до реклами горілки "Кацапка" з портретом знаної, поважної росіянки?...

Виходить у нас газета "Комсомольская правда в Украине", від якої несе запахом "світлого минулого" і яка не визнає нас українцями, а, поплескуючи по плечу, за принципом "старшого брата", називає "хохлами". Ось у числі за 11 березня 2012 року в кросворді стоїть запитання №23: "Национальная закуска у хохлов". А минулого року в цій же газеті у такому ж кросворді було: "Хохлушка из Киева". Два роки тому надрукували навіть таке: "Деликатес Хохляндии". Якщо це такі жарти редакції, то щось смішне тут годі шукати. Чому б їм не пожартувати: "Делікатес Кацапии", або "Кацапка из Москвы"? Смішного тут нічого нема. Це прояв зневажливого ставлення до іншої нації та її держави. Але трапляються окремі людці від "старшого брата", які засвоїли собі ще з імперських часів: до національних меншин треба ставитися зневажливо.

Кілька років тому українець – громадянин Росії, якось узяв та й "пожартував" на своєму сайті в Інтернеті, вживши слово "кацап". Що там зчинилося!!! Ґвалту "до самих до окраїн".

На ноги підняли всю ФСБ. Галас звідусіль: "Наказати вражеского елемента". Відбувся суд. "В Сибіряку" (за Самійленком) його не вислали, бо він і так там мешкає, а в тюрягу таки запроторили.

Але це так там у них.

А у нас українофобія на кожному кроці. Зневажають і державу, і націю, і наші державні символи. Але правові та силові державні структури чомусь ніякого злочину в цьому не вбачають, або не хочуть бачити. А то й трапляються такі "державці", що обзивають нашу націю навіть не "хохлами", а "папуасами".

Мені, підліткові, під час визвольної боротьби 1940–1950-х років минулого століття доводилось читати листівку з віршем невідомого автора, де були такі рядки:

Ми запишем свою славу
На новій сторінці,
Всьому світові докажем,
Що ми – українці!

Отож, пам'ятаймо: ми – українці!

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ,
м.Київ

СВЯЩЕНИКА УПЦ МП ЗАСУДИЛИ ЗА СЕПАРАТИЗМ

Ужгородський міський районний суд засудив протоієрея УПЦ МП Димитрія Сидора до 3 років позбавлення волі умовно з відстрочкою виконання покарання на 2 роки за сепаратизм.

Про це повідомив співробітник прес-служби прокуратури Закарпатської області Віктор Тар.

За його словами, суд визнав Сидора винним за частиною 1 статті 110 Кримінального кодексу (зазіхання на територіальну цілісність і недоторканність України).

Вирок також зобов'язує засудженого сплатити штраф 1840 грн.

Протоієрей очолює "Сойм підкарпатських русинів". У грудні 2007 організація прийняла декларацію, у якій звучали заклики до створення в Закарпатській області самокерованої адміністративно-національної території під міжнародним контролем і введення паспортів для підкарпатських русинів як правонаступників Закарпатської держави.

У грудні 2008 СБУ порушила за фактом проголошення цієї декларації кримінальну справу.

Головною вимогою громадської організації "Асоціація русинських організацій Закарпаття "Сойм підкарпатських русинів" є створення адміністративно-національної території з конституційною назвою "Підкарпатська Русь".

І все-таки покарання для Д.Сидора більш ніж мізерне – з огляду на вину – зазіхання на територіальну цілісність держави...

За повідомленням ЗМІ

 ПОЗИЦІЯ

КОНГРЕС ВИСТУПАЄ ЗА ЗАБОРОНУ ШКІДЛИВИХ ХАРЧОВИХ ДОБАВОК

15 березня, у Всесвітній день захисту прав споживача, Київська міська організація КУН разом із столичним осередком УНП провели акцію проти використання в Україні шкідливих харчових добавок. Під час акції націоналісти помили двигун автомобіля популярними газованими напоями, наочно продемонструвавши їхню дію.

В Україні дозволено до використання у харчовій промисловості кілька сотень хімічних добавок, багато з яких є шкідливими для здоров'я, кажуть організатори заходу. "Незалежні експерти стверджують, що перелік добавок, які застосовуються в харчовій промисловості, слід суттєво скоротити, залишивши тільки вкрай необхідні, стосовно яких є підтвердження їхньої нешкідливості для організму людей", – зазначив під час акції голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько.

Патріотичні сили столиці звернулись до влади із закликом заборонити використання шкідливих харчових добавок у продуктах харчування та забезпечити суворий контроль за дотриманням цих норм задля здоров'я українців. Адже відповідно до ст. 42 Конституції України "Держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції…"

Прес-служба КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна